Agatha Christie

Apartamentul de la etajul al treilea

(Third Floor Flat)

— Al naibii! Spuse Pat.

Încruntându-se amarnic căuta repezită în bucăţica de mătase pe care o numea geantă de seară. Doi tineri şi o altă fată o priveau cu nerăbdare. Stăteau cu toţii în faţa uşii închise de la apartamentul Patriciei Garnett.

— N-are rost, spuse Pat. Nu-i aici. Şi acum ce ne facem?

— Uite ce înseamnă o viaţă fără cheie! Murmură Jimmy Faulkener.

Era un tânăr scund, lat în spate, cu ochi albaştri, binevoitori.

Pat se întoarse spre el supărată.

— Nu mai glumi, Jimmy. Treaba-i serioasă.

— Mai uită-te o dată Pat, spuse Donovan Bailey. Trebuie să fie pe acolo, pe undeva.

Avea o voce molcomă, plăcută, care se potrivea siluetei sale subţiri şi tenului lui brunet.

— Dar ai luat-o cu tine? Spuse cealaltă fată, Mildred Hope.

— Bineînţeles că am luat-o. Cred că i-am dat-o unuia dintre voi doi. Se întoarse către bărbaţi acuzatoare: i-am spus lui Donovan s-o ia.

Dar nu avea să găsească un ţap ispăşitor aşa de uşor. Donovan a protestat ferm şi Jimmy i-a ţinut isonul.

Agatha Christie

Apartamentul de la etajul al treilea

(Third Floor Flat)

— Al naibii! Spuse Pat.

Încruntându-se amarnic căuta repezită în bucăţica de mătase pe care o numea geantă de seară. Doi tineri şi o altă fată o priveau cu nerăbdare. Stăteau cu toţii în faţa uşii închise de la apartamentul Patriciei Garnett.

— N-are rost, spuse Pat. Nu-i aici. Şi acum ce ne facem?

— Uite ce înseamnă o viaţă fără cheie! Murmură Jimmy Faulkener.

Era un tânăr scund, lat în spate, cu ochi albaştri, binevoitori.

Pat se întoarse spre el supărată.

— Nu mai glumi, Jimmy. Treaba-i serioasă.

— Mai uită-te o dată Pat, spuse Donovan Bailey. Trebuie să fie pe acolo, pe undeva.

Avea o voce molcomă, plăcută, care se potrivea siluetei sale subţiri şi tenului lui brunet.

— Dar ai luat-o cu tine? Spuse cealaltă fată, Mildred Hope.

— Bineînţeles că am luat-o. Cred că i-am dat-o unuia dintre voi doi. Se întoarse către bărbaţi acuzatoare: i-am spus lui Donovan s-o ia.

Dar nu avea să găsească un ţap ispăşitor aşa de uşor. Donovan a protestat ferm şi Jimmy i-a ţinut isonul.

— Te-am văzut cu ochii mei cum ai pus-o în geanta ta, spuse Jimmy.

— Ei bine, atunci, unul dintre voi mi-a pierdut-o când mi-aţi ridicat geanta. Am scăpat-o o dată sau de două ori.

— O dată sau de două ori! Comenta Donovan. Ţi-a căzut de cel puţin o duzină de ori, pe lângă faptul că ai lăsat-o pe unde s-a nimerit cu fiecare ocazie.

— Nu văd de ce naiba n-a căzut totul din ea în vremea asta, adăugă Jimmy.

— Problema este cum o să intrăm? Spuse Mildred. Era o fată sensibilă, care-şi vedea de treabă, dar nu atât de atractivă ca impulsiva şi certăreaţa Pat. Toţi patru se uitau dezarmaţi la uşa închisă.

— Portarul nu poate să ne ajute? Sugeră Jimmy. N-are o cheie care se potriveşte sau ceva de felul ăsta?

Pat negă. Erau numai două chei. Una era înăuntrul apartamentului, atârnată în bucătărie şi cealaltă a fost, sau trebuia să fie, în geanta blestemată.

— Dacă apartamentul ar fi fost măcar la parter, se vaită Pat, am fi putut sparge o fereastră sau ceva. Donovan, nu vrei să faci pe pungaşul, ce zici?

Donovan refuză ferm, dar politicos să facă pe pungaşul.

— Un apartament la etajul al patrulea este o adevărată încercare, spuse Jimmy.

— Dar scara de incendiu? Spuse Donovan.

— Nu există.

— Trebuie să fie, se amestecă Jimmy. O clădire înaltă de cinci etaje ar trebui să aibă o scară de incendiu.

— Probabil, făcu Pat. Dar orice-ar fi nu ne este de folos. Cum am să pătrund vreodată în apartamentul meu?

— Nu e nici un fel de lift exterior? Întrebă Donovan. O chestie în care negustorii trimit sus carnea şi verzele de Bruxelles?

— Liftul de serviciu, îl corectă Pat. Da, dar e numai un fel de coş din plasă. O, aşteptaţi, ştiu. Ce-ar fi cu liftul pentru cărbuni?

— Ei da, asta zic şi eu idee, zise Donovan.

Mildred îi descurajă cu părerea ei:

— Trebuie să fie închis, în bucătăria lui Pat, vreau să zic. Prin interior.

Dar ideea fu respinsă pe dată.

— Nu cred asta, o contrazise Donovan.

— În nici un caz în bucătăria lui Pat, spuse Jimmy. Pat nu închide şi nu încuie niciodată lucrurile.

— Nu cred că e închis, îşi reaminti Pat. Am luat azi dimineaţă lada cu gunoi şi sunt sigură că după aceea nu l-am închis. Şi nici nu cred că m-am mai apropiat de el de atunci.

— Ei bine, spuse Donovan, lucrul ăsta ne va fi foarte util în seara aceasta, dar, în acelaşi timp, dragă Pat, lasă-mă să-ţi atrag atenţia că aceste obiceiuri de neglijenţă te fac o pradă uşoară pentru hoţi în fiecare noapte.

Pat nu dădu importanţă acestor avertismente.

— Haideţi, strigă ea şi începu s-o ia la goană în jos spre parterul celor patru etaje. Ceilalţi o urmară. Pat îi conduse printr-o cameră întunecoasă, aparent supraîncărcată de căruţuri pentru copii şi, printr-o altă uşă, în subsolul blocului şi le arătă liftul respectiv. În momentul acela era o ladă de gunoi pe el. Donovan o dădu la o parte şi se urcă cu agerime pe platformă în locul ei. Strâmbă din nas.

— Puţin cam nociv, remarcă el. Dar ce contează? Mă aventurez singur sau mai merge cineva cu mine?

— Vin şi eu, zise atunci Jimmy. Se urcă lângă Donovan.

— Cred că liftul n-o să cadă cu mine, adăugă el plin de îndoială.

— Nu poţi să cântăreşti mai mult decât o tonă de cărbune, zise Pat, care nu se pricepuse niciodată la greutăţi şi mărimi.

— Dar, oricum, o să vedem curând, spuse Donovan vesel, în timp ce trăgea de frânghie. Cu un zgomot de roată de moară dispărură din faţa lor.

— Chestia asta face un zgomot îngrozitor, remarcă Jimmy, în timp ce urcau prin întuneric. Ce-or gândi oamenii din celelalte apartamente?

— Fantome sau hoţi, cred, îi răspunse Donovan. Să tragi de frânghia asta este un lucru destul de greu. Cei ce se îndeletnicesc cu treaba asta muncesc mai mult decât m-aş fi aşteptat. Jimmy, fiule, numeri etajele?

— O, doamne! Nu. Am uitat de asta.

— Nu-i nimic, am făcut-o eu. Trecem de al treilea acum. Următorul e al nostru.

— Şi acum, îmi închipui că vom descoperi că Pat a închis totuşi uşa, mormăi Jimmy.

Dar temerile erau nefondate. Uşa de lemn se dădu la o parte la o simplă apăsare, aşa că Donovan şi Jimmy se treziră în bucătăria întunecoasă a lui Pat.

— Ar fi trebuit să avem o torţă pentru această muncă de noapte grea, exclamă Donovan. După câte o cunosc eu, totul e pe duşumea la Pat, aşa că am să sparg la oale şi faianţe până când o să pot să ajung la lumină s-o aprind. Nu te mişca Jimmy, până aprind lumina.

Îşi făcu drum cu grijă pe duşumea, scoţând un „al dracului!”, când colţul unei mese de bucătărie i se înfipse, fără să-şi dea seama, între coaste. Ajunse la întrerupător, dar, în momentul următor, tot un „al dracului!” se auzi în întuneric.

— Ce se întâmplă? Întrebă Jimmy.

— Lumina nu se aprinde, cred că este becul ars. Aşteaptă o clipă. Aprind lumina din sufragerie. Sufrageria era la capătul coridorului. Jimmy îl auzi pe Donovan deschizând uşa şi, imediat, alte înjurături mai din depărtare ajunseră la el. Îşi făcu şi el cu grijă drum prin bucătărie.

— Ce este?

— Nu ştiu. Cred că noaptea camerele se vrăjesc. Totul pare aşezat altfel. Scaune şi mese unde te aştepţi cel mai puţin. O, drace! Încă unul!

Dar, în acest moment, din fericire, Jimmy găsi întrerupătorul şi-l apăsă, în clipa următoare doi tineri se uitau unul la altul îngroziţi de moarte.

Camera nu era sufrageria lui Pat. Se aflau într-un alt apartament.

Pentru început camera era cam de zece ori mai aglomerată decât a lui Pat, ceea ce explica uimirea patetică a lui Donovan, când se lovea mereu de scaune şi mese. În mijlocul camerei se afla o masă mare, rotundă, acoperită cu o bucată de postav şi la fereastră se găsea o plantă „aspidistra”. Era, de fapt, tipul de cameră al cărei proprietar, tinerii erau siguri, ar înţelege cu greu o explicaţie a lor. Cu groază şi în linişte se uitară pe masa pe care se afla o grămăjoară de scrisori.

— Doamnei Ernestine Grant, şopti Donovan, luându-le şi citindu-le numele. O, ajutor! Crezi că ne-a auzit?

— E un miracol că nu te-a auzit, spuse Jimmy. Cu langajul şi cu modul tău de a da peste mobilă. Haide, pentru numele lui Dumnezeu s-o ştergem iute de aici.

Au stins repede lumina şi s-au reîntors în vârful picioarelor la lift. Jimmy a oftat uşurat, când s-au urcat din nou în lift, fără vreun alt incident.

— Îmi place ca femeia să aibă un somn bun, sănătos, spuse el convingător. Doamna Ernestine Grant are calităţile ei.

— Acum îmi dau seama de ce am greşit etajul, spuse Donovan. Am început să urcăm de la subsol. Trase de frânghie şi liftul făcu un salt.

— Cred că acum am nimerit-o.

— Sunt sigur de asta, spuse Jimmy ieşind din nou într-un spaţiu întunecos. Nervii n-o să mă mai ţină la alte şocuri de felul ăsta.

— Nu le-a mai fost dat să aibă de-a face cu alte situaţii încurcate. Cum apăsară pe întrerupător se treziră în bucătăria lui Pat şi, după o clipă, deschidea uşa din faţă, lăsându-le să intre pe cele două fete care aşteptau afară.

— V-a luat o mulţime de timp, mormăi Pat. Mildred şi cu mine aşteptăm aici de-o veşnicie.

— Am avut o aventură, spuse Donovan. Am fi putut fi trimişi la postul de poliţie ca răufăcători periculoşi.

Pat trecuse în sufragerie, unde aprinse lumina şi-şi aruncă şalul pe sofa. Asculta cu viu interes la povestea lui Donovan despre aventurile sale.

— Mă bucur că nu v-a prins, comentă ea. Sunt sigură că este o bătrână zgârcită. Am primit un bilet de la ea azi dimineaţă – dorea să mă vadă într-o zi – ca să se plângă de ceva, cred că de pian. Oamenii cărora nu le place pianul deasupra capetelor, n-ar trebui să vină să locuiască în apartamente. Văd, Donovan, că te-ai rănit la mână. E plină de sânge. Du-te şi spală-te la chiuvetă.

Donovan se uită surprins la mâna sa. Ieşi din cameră ascultător şi imediat îl chemă pe Jimmy.

— Hei, ce e? Spuse acesta. Nu te-ai rănit prea rău?

— Nu m-am rănit de loc.

Era ceva atât de ciudat în vocea lui Donovan, încât Jimmy se uită perplex la el. Donovan îşi întinse mâna spălată şi Jimmy nu observă nici o urmă de tăietură de vreun fel pe ea.

— E ciudat, spuse el, încruntându-se. Era plină de sânge. De unde era? Şi-atunci, deodată, îşi dădu seama că prietenul său mai sprinten la minte intuise deja. Doamne, trebuie să fi fost din apartamentul acela. Se opri, gândindu-se la posibilităţile pe care le implicau cuvintele sale. Eşti sigur că era… Sânge? Şi nu vopsea? Întrebă el.

Donovan clătină din cap.

— Era sânge, cu adevărat, spuse el şi se înfiora.

Se uitară unul la altul. Acelaşi gând le trecu clar prin cap. Primul vorbi Jimmy.

— Aş zice, făcu el nesigur. Crezi că ar trebui, mă rog, să coborâm din nou şi să… ne uităm pe acolo? Să vedem dacă totul e-n ordine, mă înţelegi?

— Ce facem cu fetele?

— N-o să le spunem nimic. Pat o să-şi pună un şorţ şi-o să ne facă o omletă. O să ne întoarcem până o să se întrebe unde suntem.

— O, bine, haide, spuse Donovan. Cred că trebuie să mergem până la capăt. Sper să nu fie nimic în neregulă.

Dar tonul său era lipsit de convingere. Se urcară în lift şi coborâră la etajul de dedesubt. Trecură prin bucătărie fără prea multă greutate şi aprinseră din nou lumina în sufragerie.

— Trebuie să fie pe aici ceea ce… Ceea ce am luat pe mână. N-am atins nimic în bucătărie, spuse Donovan.

Se uită împrejur. Jimmy la fel şi amândoi se încruntară. Totul părea curat şi obişnuit şi nu sugera câtuşi de puţin vreo urmă de violenţă sau vărsare de sânge.

Deodată Jimmy tresări brusc şi-şi prinse tovarăşul de braţ.

— Uite!

Donovan se uită în direcţia degetului şi, la rândul său, scoase o exclamaţie. De sub draperiile grele de rips ieşea un picior – piciorul unei femei încălţat cu un pantof de piele, decupat la vârf.

Jimmy se duse spre draperii şi le trase brusc într-o parte. În nişa ferestrei corpul îngrămădit al unei femei zăcea pe jos într-o baltă de sânge. Nu era nici o îndoială că era moartă. Jimmy încercă s-o ridice, când Donovan îl opri.

— Mai bine n-ai face asta. Ea n-ar trebui să fie atinsă până vine poliţia.

— Poliţia, o, bineînţeles. Vai, Donovan, ce treabă înfiorătoare. Cine crezi că e? Doamna Ernestine Grant?

— Aşa se pare. În orice caz, dacă mai e altcineva în apartament păstrează o linişte a naibii.

— Acum ce facem? Întrebă Jimmy. Alergăm să aducem un poliţist sau sunăm din apartamentul lui Pat?

— Cred că cel mai bine ar fi să telefonăm. Haide, putem ieşi foarte bine şi pe uşa din faţă. Doar n-o să ne petrecem toată noaptea mergând în sus şi în jos în liftul ăla urât mirositor.

Jimmy fu de acord. Tocmai când treceau prin uşă, ezită.

— Uite ce e; nu crezi că unul dintre noi ar trebui să rămână să păzească lucrurile până vine poliţia?

— Da, cred că ai dreptate. Dacă rămâi, alerg să telefonez.

Urcă în fugă scările şi sună la apartamentul de deasupra. Pat veni să deschidă, era foarte drăguţă, cu faţa îmbujorată şi cu un şorţ de bucătărie pe ea. Ochii i se făcură mari cât cepele.

— Tu? Dar cum, Donovan, ce este? S-a întâmplat ceva? Îi luă amândouă mâinile într-ale lui.

— E-n regulă, Pat, numai că am făcut o descoperire cam neplăcută în apartamentul de dedesubt. O femeie moartă. O! Dădu să spună ceva.

— Ce oribil. A avut vreo criză sau altceva?

— Nu. Se pare, ei bine, se pare că, mai degrabă, ar fi fost omorâtă.

— O, Donovan!

— Ştiu. E ceva bestial.

Mâinile ei erau încă într-ale lui. Şi le abandonase, se agăţase chiar de el. Draga de Pat, cât de mult o iubea! Dar ei îi păsa de el? Câteodată credea că da. Alteori, se temea că ţine la Jimmy Faulkener – amintirea lui Jimmy care-l aştepta liniştit jos l-a făcut să tresară.

— Pat, dragă, trebuie să telefonăm la poliţie.

— Monsieur are dreptate, spuse o voce în spatele său. Şi, în timp ce aşteptăm ca ea să sosească, poate vă ajut întrucâtva.

Ei erau în pragul apartamentului şi acum se uitau spre palier. O siluetă apăruse pe trepte, puţin deasupra lor. Aceasta coborî şi veni în raza lor vizuală. Stăteau uitându-se la micuţul domn cu o mustaţă foarte impunătoare şi capul în formă de ou. El purta un halat elegant şi papuci brodaţi. Se înclină galant către Patricia.

— Mademoiselle, spuse el, eu sunt, după cum probabil ştiţi, chiriaşul din apartamentul de deasupra. Îmi place să stau sus, la aer, să am vedere asupra Londrei. Am luat

apartamentul pe numele de O’Connor. Dar, nu sunt irlandez. Mă cheamă altfel. De aceea, îndrăznesc să mă pun la dispoziţia dumitale. Îmi permiteţi?

Cu un zâmbet scoase o carte de vizită şi i-o întinse lui Pat. Ea citi.

— Domnul Hercule Poirot. O, îşi opri respiraţia. Chiar domnul Poirot! Marele detectiv? Şi chiar o să ne ajutaţi?

— Aşa intenţionez, domnişoară. Era cât pe-aci să-mi ofer sprijinul mai devreme în seara aceasta.

Pat se uită uimită.

— V-am auzit discutând cum să intraţi în apartament. Eu mă pricep foarte bine la încuietori. Puteam, fără nici un dubiu, să vă fi deschis uşa, dar am ezitat s-o fac. Aţi fi căpătat grave bănuieli împotriva mea.

Pat râse.

— Acum, domnule, spuse Poirot către Donovan. Intraţi şi vă rog să telefonaţi la poliţie. Eu am să cobor la apartamentul de dedesubt.

Pat coborî scările cu el. L-au găsit pe Jimmy de gardă şi Pat i-a explicat prezenţa lui Poirot. Jimmy, la rândul său, îi povesti lui Poirot aventurile sale şi ale lui Donovan. Detectivul asculta cu atenţie.

— Uşa de la lift spuneţi că era deschisă? Aţi intrat în bucătărie, dar lumina nu s-a aprins.

Se îndreptă spre bucătărie în timp ce vorbea. Apăsă pe întrerupător.

— Tiens! Voila ce qui est curieux! Spuse el când lumina se aprinse. Funcţionează perfect acum. Mă întreb… Ridică un deget ca să se facă linişte şi ascultară. Un sunet slab sparse tăcerea – fără îndoială un sforăit. Ah! Spuse Poirot. La chambre de domestique.

Trecu prin bucătărie în vârful picioarelor într-o cameră mică ce mai avea o uşă. O deschise şi aprinse lumina. Era o cameră ca o cuşcă, special făcută de constructorii de apartamente ca să ofere acoperiş unei fiinţe. Spaţiul era

aproape în întregime ocupat de pat. În el dormea pe spate o fată roşie la obraz, cu gura larg deschisă, sforăind liniştită.

Poirot stinse lumina şi se retrase.

— Să nu se trezească. S-o lăsăm să doarmă până vine poliţia, spuse el.

Se întoarse în sufragerie. Donovan veni cu ei.

— Poliţia spune că vine imediat. Nu trebuie să atingem nimic, zise el pe nerăsuflate. Poirot încuviinţă.

— Nu ne-atingem, doar ne uităm, asta-i tot, spuse el.

Se duse în sufragerie. Mildred venise jos împreună cu Donovan şi toţi cei patru tineri stăteau în cadrul uşii şi-l urmăreau cu intens interes.

— Ceea ce nu pot să înţeleg, sir, este următorul lucru, spuse Donovan. Nu m-am apropiat de loc de fereastră şi totuşi cum de a ajuns sângele pe mâna mea?

— Dragă tinere, răspunsul la asta se află chiar în faţa ta. De ce culoare e faţa de masă? Roşie, nu-i aşa? Şi, fără îndoială, ai pus mâna pe ea.

— Da, am pus. Asta e? Şi se opri.

Poirot dădu din cap aprobator. Se aplecase deasupra mesei. Arăta cu mâna pe faţa de masă roşie o pată de culoare închisă.

— Aici a fost comisă crima, spuse el solemn. Trupul a fost mutat după aceea.

Apoi îşi îndreptă ţinuta şi aruncă încet o privire în jurul camerei. Nu mişcă, nu puse mâna pe nimic, dar, totuşi, cei patru tineri care-l urmăreau ce face simţeau ca şi cum toate obiectele din locul acela cam îmbâcsit îşi dezvăluiau secretele ochilor săi scrutători.

Hercule Poirot dădu din cap, parcă ar fi fost satisfăcut, îi scăpă un uşor suspin.

— Înţeleg, zise.

— Ce înţelegeţi? Întrebă Donovan curios.

— Înţeleg ceea ce, fără îndoială, simţiţi cu toţii, spuse Poirot, că această cameră este supraîncărcată cu mobilă. Donovan zâmbi trist.

— M-am ciocnit puţin de mobilă, mărturisi el. Toate erau în alte locuri decât în camera lui Pat şi nu puteam să înţeleg.

— Nu toate, îl contrazise Poirot.

Donovan îl privi întrebător.

— Vreau să zic, continuă Poirot de parcă şi-ar fi cerut scuze, că anumite lucruri sunt întotdeauna fixe. Într-un bloc, uşa, fereastra, şemineul se află în acelaşi loc în camerele care sunt suprapuse.

— Asta-i teoria chibritului, zise Mildred. Se uita la Poirot cu un aer dezaprobator.

— Trebuie să vorbeşti întotdeauna cu absolută acurateţe. Aceasta este – cum se spune – o mică manie de a mea.

Se auziră paşi pe scări şi trei bărbaţi intrară. Erau un inspector de poliţie, un poliţist şi chirurgul arondat. Inspectorul îl recunoscu pe Poirot şi îl salută într-un chip destul de reverenţios. Apoi se întoarse către ceilalţi.

— Vreau o declaraţie de la fiecare, începu el, dar în primul rând…

Poirot îl întrerupse.

— O mică sugestie. Noi ne ducem înapoi în apartamentul de deasupra şi domnişoara de aici o să facă ceea ce avea de gând – o omletă. Pe mine mă pasionează omletele. Atunci, domnule inspector, după ce terminaţi aici, urcaţi şi puneţi întrebările pe îndelete.

S-a convenit aşa şi Poirot urcă împreună cu tinerii.

— Domnule Poirot, zise Pat, sunteţi foarte drăguţ şi o să vă fac o omletă pe cinste. Mă pricep grozav la făcut omlete.

— E bine. Odată, domnişoară, am iubit o tânără englezoaică frumoasă care vă semăna foarte mult – dar vai!

— Nu putea să gătească. Aşa că, poate, totul a fost spre bine.

Vocea lui era uşor tristă şi Jimmy Faulkener îl privi intrigat. Odată ajunşi în apartament, totuşi, îşi dădu osteneala să placă şi să se amuze. Trista tragedie de dedesubt fusese aproape dată uitării.

Omleta a fost consumată şi lăudată cum se cuvine până când paşii inspectorului se făcură auziţi. Intră, însoţit de doctor; îl lăsase jos pe poliţist.

— Ei bine, domnule Poirot, zise el, totul pare clar şi fără ieşire – nu prea e în domeniul dumneavoastră, deşi ne va fi greu să găsim omul. Aş vrea s-aud cum s-a făcut descoperirea.

Donovan şi Jimmy povestiră din nou întâmplările din seara aceea. Inspectorul se întoarse plin de reproş către Pat.

— Să nu mai lăsaţi uşa de la liftul de serviciu deschisă, domnişoară. Vorbesc foarte serios.

— N-am să mai fac, spuse Pat, trecând-o un fior. Cineva ar putea intra şi m-ar omorî ca pe biata femeie de jos.

— Ah, totuşi, ei n-au intrat în felul acesta, zise inspectorul.

— Ne povestiţi şi nouă ce aţi descoperit, da? Îl rugă Poirot.

— Nu cred că ar trebui, dar văzându-vă pe dumneavoastră aici, domnule Poirot…

— Précisément. Şi tinerii vor fi discreţi.

— Oricum, ziarele o vor reproduce destul de curând, spuse inspectorul. Nu e nici un mare secret în legătură cu evenimentul. Deci, moarta e doamna Grant, cum ştiţi. Am adus portarul s-o identifice. O femeie de vreo 35 de ani. Stătea la masă şi a fost împuşcată cu un pistol automat de calibru mic, probabil de către cineva care se afla în faţa ei. Ea căzu în faţă şi aşa se face că e pata aceea de sânge pe masă.

— Dar nu putea să audă cineva împuşcătura? Întrebă Mildred.

— Pistolul era prevăzut cu un dispozitiv silenţios. Nu, nu se poate auzi nimic. Apropo, aţi auzit ţipătul servitoarei când i-am spus că stăpâna sa e moartă? Nu. Ei, tot aşa de puţin probabil s-a putut auzi şi celălalt.

— N-a spus nimic servitoarea? Întrebă Poirot.

— A fost seara ei liberă. Avea cheia ei. S-a întors pe la ora zece. Era linişte. S-a gândit că stăpână-sa se culcase.

— Atunci, nu s-a uitat în sufragerie?

— Ba da. A dus acolo scrisorile care veniseră cu poşta de seară, dar n-a observat nimic neobişnuit – cum n-au văzut nici domnii Faulkener şi Bailey. Ştiţi, ucigaşul a ascuns corpul destul de bine după draperii.

— Dar e curios că a făcut lucrul ăsta, nu credeţi? Vocea lui Poirot era foarte blândă, dar sugera ceva care-l făcu pe inspector să ridice iute privirea.

— N-a vrut să fie descoperită crima până când îşi făcea dispariţia.

— Poate, poate, dar continuaţi cu ceea ce spuneaţi.

— Servitoarea a plecat la ora cinci. Doctorul plasează momentul crimei – în mare vorbind – cam acum patru-cinci ore. Aşa e, corect?

Doctorul, care nu era prea vorbăreţ, se mulţumi să dea din cap afirmativ.

— E ora 12 fără un sfert acum. Cred că momentul se poate stabili cu o oarecare precizie.

El scoase o bucăţică de hârtie mototolită.

— Am găsit-o în buzunarul de la rochia moartei. Nu vă fie teamă să puneţi mâna pe ea. Nu sunt amprente.

Poirot netezi foaia de hârtie. Pe ea erau tipărite câteva cuvinte cu majuscule.

AM SĂ VIN SĂ TE VĂD ÎN SEARA ASTA LA ŞAPTE ŞI JUMĂTATE.

J. F.

— Un document compromiţător să laşi în urma ta, comentă Poirot, în timp ce i-l dădea înapoi.

— Bine, dar el nu ştia că ea o să-l pună în buzunar, spuse inspectorul. El probabil s-a gândit că o să-l distrugă. Totuşi, avem dovezi că a fost un om prevăzător. Pistolul cu care a fost împuşcată l-am găsit sub cadavrul ei… Şi tot fără amprente. Fuseseră şterse cu foarte multă grijă cu o batistă de mătase.

— De unde ştii că a fost o batistă de mătase, întrebă Poirot.

— Pentru că am găsit-o, spuse inspectorul triumfător. La sfârşit, când a tras draperia, trebuie să-i fi căzut fără să

observe.

Îi înmânã o batistã mare, albã de mãtase – o batistã de calitate bunã. Nu era nevoie de degetul inspectorului, ca atenţia lui Poirot sã fie atrasã de cuvintele din centru. Era frumos şi citeţ brodat. Poirot citi cu glas tare numele: John Fraser.

— Asta-i, spuse inspectorul John Fraser – J. F. Din bilet. Ştim, numele fãptaşului pe care trebuie sã-l cãutãm şi sper cã atunci când vom afla mai multe despre moartã şi relaţiile ei, o sã dãm de un fir care sã ne conducã la el.

— Ştiu eu? Se întrebã Poirot. Nu, mon cher, cred cã nu va fi uşor sã-l gãsim pe acest John Fraser al dumitale. E un tip ciudat – prudent, din moment ce foloseşte o batistã şi şterge pistolul cu care a comis crima şi, pe de altã parte, distrat, de vreme ce îşi pierde batista şi nu cautã o scrisoare care l-ar putea încrimina.

— Agitat, aşa a fost, pretinse inspectorul.

— E posibil, spuse Poirot. Da, e posibil. Şi el nu a fost vãzut intrând în clãdire?

— Sunt tot soiul de oameni care intrã şi ies tot timpul. Aşa se întâmplã în blocurile mari. Cred cã nimeni dintre dumneavoastrã – se adresa celor patru tineri – nu a vãzut pe cineva ieşind din apartament?

Pat dãdu din cap cã nu.

— Noi am plecat mai devreme, pe la ora şapte.

— E clar!

Inspectorul se ridicã şi Poirot îl însoţi pânã la uşã.

— Îmi faceţi o micã favoare, pot sã examinez apartamentul de dedesubt?

— Cum nu, desigur, domnule Poirot. Ştiu ce pãrere au despre dumneavoastrã la sediu. Vã las o cheie. Am douã. Va fi liber. Servitoarea a plecat la nişte rude, cãci îi era tare teamã sã mai stea acolo singurã.

— Vã mulţumesc, îi spuse Poirot. Se întoarse dus pe gânduri.

— Nu sunteţi mulţumit, domnule Poirot? Întrebã Jimmy.

— Nu, nu sunt mulţumit, recunoscu Poirot.

Donovan se uită la el curios:

— Atunci ce vă frământă?

Poirot nu-i răspunse. Rămase tăcut un minut, două, încruntat, adâncit în gânduri, apoi, deodată, ridică nerăbdător din umeri.

— Vă spun noapte bună, domnişoară. Trebuie să fiţi obosită. Aţi gătit o mulţime, nu?

Pat râse:

— Numai omleta. N-am pregătit cina. Donovan şi Jimmy au venit şi ne-au invitat să mergem într-un loc în Soho.

— Şi, fără îndoială, v-aţi dus la teatru?

— Da. „Ochii negri ai Carolinei”.

— Ah, făcu Poirot. Ar fi trebuit să fie ochi albaştri ca ochii albaştri ai domnişoarei.

Făcu un gest sentimental şi apoi, încă o dată, îi ură lui Pat „noapte bună”, la fel lui Mildred, care rămânea peste noapte la dorinţa expresă a lui Pat, ce admisese cu toată sinceritatea că ar fi cuprins-o groaza, dacă ar fi fost lăsată singură.

Cei doi tineri îl însoţiră pe Poirot. Când uşa se închise, şi ei erau pe punctul de a-şi lua la revedere de la el, pe palier, acesta le-o luă înainte.

— Tinerii mei prieteni, m-aţi auzit spunând că nu sunt satisfăcut? Eh bien, e adevărat – nu sunt. Mă duc acum să fac nişte mici investigaţii pe cont propriu. Aţi vrea să mă însoţiţi, ce ziceţi?

Propunerea sa fu primită cu un interes evident. Poirot o luă înainte spre apartamentul de dedesubt şi se folosi de cheia pe care i-o dăduse inspectorul. După ce intră nu se duse în sufragerie, aşa cum se aşteptau cei doi. În schimb o luă spre bucătărie. Într-o nişă care servea drept debara se afla o ladă mare de fier. Poirot îi ridică repede capacul, se aplecă asupra ei şi începu să scormonească prin ea cu energia unui terier feroce.

Jimmy şi Donovan îl priveau uimiţi. Deodată, cu un strigăt de triumf se îndreptă din şale. Ridică o sticluţă cu dop.

— Voila! Spuse el. Am găsit ce căutam. Mirosi cu grijă. Ah, Sunt enrhume, adică am răcit la cap.

Donovan luă sticluţa din mâna lui, trase pe nas, dar n-a putut mirosi nimic. Scoase dopul şi duse sticluţa la nas, înainte ca strigătul cu care Poirot vroia să-l împiedice, să-l poată opri.

De îndată căzu ca o buturugă. Poirot, sărind în faţa lui, îi blocă parţial căderea.

— Imbécile! Strigă el. Ce idee să scoţi dopul într-o manieră atât de prostească! N-a observat cât de delicat mă purtam cu sticla? Nu-i aşa, domnule Faulkener? Vrei să fii atât de bun să-mi aduci puţin coniac? Am observat o sticlă în sufragerie.

Jimmy se repezi într-acolo, dar până se întoarse, Donovan se ridicase şi spunea că şi-a revenit. El trebuia să asculte dădăceala lui Poirot asupra necesităţii de a mirosi cu precauţie posibile substanţe otrăvitoare.

— Cred că mai bine mă duc acasă, spuse Donovan, clătinându-se pe picioare. Asta e, dacă nu mai sunt de folos aici! Mă simt încă puţin ameţit.

— Desigur, spuse Poirot. Acesta-i cel mai bun lucru pe care-l poţi face. Domnule Faulkener, aşteaptă-mă aici puţin, mă întorc într-o clipă.

Îl însoţi pe Donovan până la uşa apartamentului. Rămaseră afară pe palier, vorbind câteva minute. Când, în cele din urmă, Poirot se reîntoarse în apartament, l-a găsit pe Jimmy stând în sufragerie, uitându-se în jur uimit.

— Acum ce mai facem? Întrebă el.

— Nu mai e nimic de făcut. Cazul s-a terminat.

— Ce?

— Ştiu totul acum.

Jimmy se uita neîncrezător la el: sticluţa pe care aţi găsit-o?

— Exact! Sticluţa.

Jimmy dădea din cap nelămurit:

— Nu înţeleg o iotă. Pentru un anume motiv îmi dau seama că sunteţi nemulţumit de dovada împotriva acestui John Fraser, oricine ar putea fi el.

— Oricine ar putea fi el, repetă Poirot încet. Dacă ar exista cineva cu numele ăsta, ei bine, aş fi surprins.

— Nu înţeleg.

— El este un nume.

— Asta-i tot.

— Un nume brodat cu grijă pe o batistă.

— Şi scrisoarea?

— Ai observat că era tipărită? De ce? Am să-ţi spun. Scrisul de mână poate fi recunoscut şi o scrisoare bătută la maşină e mai uşor de depistat decât ţi-ai putea imagina. Dar, dacă un John Fraser real a scris biletul acela, aceste două posibilităţi nu l-ar putea implica pe el! Nu, a fost scris intenţionat şi pus în buzunarul femeii moarte ca să-l găsim noi. Nu exista o asemenea persoană cu numele de John Fraser.

Jimmy se uită la el întrebător.

— Şi-aşa, continuă Poirot, m-am întors la primul lucru care m-a izbit. M-ai auzit spunând că anumite lucruri într-o cameră se află întotdeauna în acelaşi loc, în anumite circumstanţe (în camerele suprapuse din blocuri). Am dat trei exemple. Aş putea să menţionez un al patrulea – întrerupătorul electric, prietene.

Jimmy continua să-l privească fără să-l înţeleagă. Poirot urmă:

— Prietenul dumitale, Donovan, nu s-a apropiat de fereastră – punând mâna pe masa aceasta şi-a umplut-o de sânge! Dar eu m-am întrebat deodată – de ce s-a oprit el la masa asta? De ce bâjbâia prin cameră în întuneric? Pentru că, aminteşte-ţi, întrerupătorul e întotdeauna în acelaşi loc, lângă uşă. De ce, când a intrat în sufragerie, nu a pipăit să găsească imediat întrerupătorul şi să aprindă lumina? Aşa era natural, normal s-o facă. După cum a spus, a încercat să

aprindă lumina în bucătărie, dar nu a reuşit. Şi totuşi, când am încercat eu s-o aprind, a funcţionat perfect. Atunci, n-a vrut el să aprindă lumina acolo? Dacă ar fi mers, amândoi v-aţi fi dat seama, de îndată, că aţi greşit apartamentul. N-ar mai fi avut rost să veniţi în sufragerie.

— Unde vreţi să ajungeţi, domnule Poirot? Nu înţeleg. Ce vreţi să spuneţi?

— Uite, asta.

Poirot scoase o cheie de yale.

— Cheia acestui apartament?

— Nu, mon ami, cheia apartamentului de deasupra. Cheia domnişoarei Patricia, pe care domnul Donovan Bailey a sustras-o din geanta ei în timpul serii.

— Dar de ce, de ce?

— Parbleu! Aşa, ca să poată face ceea ce dorea – să reuşească să intre în acest apartament într-o manieră care să nu dea câtuşi de puţin de bănuit. El s-a asigurat mai devreme seara, că uşa de la lift era deschisă.

— De unde aţi luat cheia?

Poirot îi zâmbi din toată inima.

— Tocmai am găsit-o – unde-o căutam – în buzunarul domnului Donovan. Ştii, sticluţa aia, pe care am pretins c-am găsit-o, a fost o cursă. Domnul Donovan cade în ea. Face ceea ce ştiam c-o să facă: îi scoate dopul şi miroase. Şi în sticluţă este clorură de etil, un anestezic instantaneu foarte puternic. Îmi oferă o clipă, două de inconştienţă de care am nevoie, îi iau din buzunar cele două lucruri care ştiam că vor fi acolo. Această cheie era unul dintre ele… Celălalt…

Se opri şi apoi continuă.

— Am întrebat mai devreme ce motiv credea inspectorul că ar exista pentru faptul că trupul a fost ascuns în spatele perdelei. Să câştige timp? Nu, era ceva mai mult decât asta. Şi-atunci m-am gândit la un lucru… La poştă, prietene. Poşta de noapte care vine pe la nouă şi jumătate. Să presupunem că ucigaşul nu găseşte ceva ce se aşteaptă să găsească, dar acel ceva ar putea sosi cu poşta mai târziu.

Atunci, clar, el trebuie să revină. Dar crima nu trebuie descoperită de servitoare când se întoarce, pentru că poliţia ia în primire apartamentul, aşa că ascunde cadavrul după draperie. Servitoarea nu bănuieşte nimic şi lasă scrisorile pe masă ca de obicei.

— Scrisorile?

— Da, scrisorile. Poirot scoase ceva din buzunarul său. Acesta este al doilea lucru pe care l-am luat de la domnul Donovan când era inconştient. El îi arătă un plic adresat doamnei Ernestine Grant, cu litere bătute la maşină. Dar, am să te întreb un lucru întâi. Domnule Faulkener, înainte de a ne uita la conţinutul acestei scrisori. O iubeşti sau nu pe domnişoara Patricia?

— Ţin imens de mult la Pat, dar nu m-am gândit niciodată c-aş avea vreo şansă.

— Ai crezut că ea ţine la domnul Donovan? Poate că începuse să ţină la el, dar era numai un început, prietene. Acum trebuie să o ajuţi să uite, să fii lângă ea la necazul ei.

— Necaz? Întrebă Jimmy pe un ton aspru.

— Da, necaz. Vom face tot ce putem să nu-i implicăm numele în asta, dar va fi imposibil s-o facem în întregime. Mă înţelegi, ea a fost motivul.

Rupse plicul pe care-l ţinea. Un document căzu. Scrisoarea era scurtă, din partea unei firme de avocaţi.

Dragă doamnă, Documentul alăturat este în ordine şi faptul că mariajul a avut loc într-o ţară străină nu-l invalidează în nici un fel.

Ai dumneavoastră etc.

Poirot desfăcu documentul. Era un certificat de căsătorie între Donovan Bailey şi Ernestine Grant, datat cu opt ani în urmă.

— O, Dumnezeule! Zise Jimmy. Pat a spus că primise o scrisoare de la o femeie care cerea s-o vadă, dar ea nici nu a visat că era ceva important.

Poirot încuviinţă.

— Donovan ştia; el s-a dus la soţia lui în seara aceasta, înainte de a se urca la celălalt etaj. Apropo, ce ironie stranie a făcut ca femeia asta nenorocită să vină în clădirea în care locuia rivala sa – el a ucis-o cu sânge rece şi apoi a plecat să se amuze în seara aceasta. Soţia sa trebuie să-i fi spus că trimisese certificatul de căsătorie avocaţilor ei şi că aştepta un răspuns al lor. Fără îndoială, el însuşi încercase s-o facă sa creadă că mariajul nu era valabil din punct de vedere juridic.

— Toată seara a părut foarte bine dispus, când te gândeşti. Domnule Poirot, nu l-aţi lăsat să scape? S-a cutremurat Jimmy.

— Nu există scăpare pentru el; nu trebuie să te temi, spuse Poirot grav.

— Cel mai mult mă gândesc acum la Pat, spuse Jimmy. Nu credeţi… Că ţinea la el într-adevăr?

— Mon ami, de-acum e rolul tău, zise Poirot cu blândeţe. S-o faci să se întoarcă spre tine şi să-l uite. Nu cred că o să-ţi fie foarte greu.

SFÂRŞIT